

1. Eerst oriëntatie op de woorden en letters.

- Het woord OZEN (oor) heeft als structuur 1-7-50/700

De totale waarde is 58 (uitgaande van de 'gewone' noen)

In de structuur van het woord is het **1-7 principe** te herkennen.

- De letter Zayin, de zeven, heeft de betekenis van **wapen, zwaard**.

We kunnen in het beeld van de letter inderdaad een **strijdhamer** herkennen.

NB Betekent ook mannelijk orgaan (waarmee dus bevrucht wordt)

- De letter Noen, de laatste letter van Ozen, betekent in het Aramees: **vis**.

De letter Noen heeft twee vormen: de gewone - en de sluitnoen

Als we naar de vorm van die letters kijken is daar wel wat bij voor te stellen.

- De gewone noen ziet eruit als een kronkelende vis, de vis in het water.

De vis zwemmend, zich bewegend in de (lineaire) tijd.

- De sluitnoen lijkt een 'hangende' vis, een vis die uit het water gehaald is; uit de tijd gehaald verticaal in 'hogere' werelden. Het oor heeft – zo lijkt het - twee resultaatmogelijkheden.

Het werkwoord noen betekent in het Hebreeuws

- bloeien, schijnen

maar in een andere vorm ook:

- degenereren, verloederen, afzakken

Ook hier twee tegenover elkaar staande mogelijkheden

2. De verzen

- Onmiddellijk valt op dat in deze verzen de getallen **zes en zeven** belangrijk zijn.

Elke **dag heeft zijn eigen potentie**, zo wordt in de verzen meermalen gezegd.

- De **zevende dag** is er - lijkt het - om de volle veelheid van deze wereld (Assiah) te verbinden met het wezenlijke, de oertypen, de namen, de essenties. Dit is het 1-7 principe. Dat is onze taak en daartoe hebben we een lichaam dat ons in staat stelt in deze wereld van Assiah te handelen en te doen.

a) Handelen we op eigen houtje, op eigen kracht dan zal het leven dat we zo bouwen onvruchtbaar zijn, wegroten. Dan heeft *noen* de betekenis van degenereren en verloederen

b) Maar laten we ons hierin leiden door de Heilige dan zal ons *er-zijn* hier een **zegen** zijn. Ons leven is dan vruchtbaar, bloeit en schijnt. De tweede betekenis van het werkwoord noen.

- De verzen maken duidelijk - lijkt me - dat we hiervoor niet verlicht hoeven te zijn.

We moeten **horen** en hoeven niet per sé te zien.

Zien is het gelaat van de Heilige zien, een uiterst intieme nabijheid, een bijna aanraking (kus)

Dit is verlichting.

Horen met het oor is ook nabijheid, maar van een 'grotere' afstand om het ruimtelijk te zeggen. We zien de bron van het gehoorde Woord niet.

- Om te **herinneren** moeten we horen

Door te horen, wordt in ons **het wezenlijke herinnerd**, het goddelijke spoor (wortel, fundament; Yesod?) dat in alles diep verborgen als een geheim (SoD) aanwezig is.

Het Woord spreekt dan in en middels ons..

Laten we ons leiden door het Woord, dan geven we de eigen regie uit handen. We zijn dan instrument in het verbinden van de veelheid met de eenheid (1-7 principe). We laten dat in vertrouwen in ons gebeuren. Alleen zó wordt ons leven vruchtbaar.

Kunnen we – soms - een **rechtvaardige** zijn.

- Herinneren door horen is een **genade**.

Genade is in het Hebreeuws CheN, 8-50 ; heeft de totaalwaarde 58, evenals het woord **Ozen**, Oor. Het oor dus waarmee gehoord wordt. (*)

We horen door genade het Woord van de Heilige, de namen, de oertypen, de bedoelingen van de gehele schepping. Niet via het verstand maar in ons hart.

We kunnen alleen horen, omdat God, de Heilige spreekt.

Zijn Woord, is de Zoon die gehuld is in een koningsmantel van Licht.

De Zoon is de kosmische **Waw** (haak, de zes), waardoor alles in alle werelden met de Heilige verenigd kan worden.

Als we horen zijn we verbonden met de Zoon.

- Horen we niet , dan denken en ervaren we uitsluitend horizontaal.

Dan zien we alleen maar evolutie, een ontwikkeling van beneden naar boven. De mens ziet zich dan als toppunt van die evolutie en gaat - met alle goede en minder goede bedoelingen - richting geven aan de ontwikkeling volgens zijn eigen maatstaven en opvattingen.

Maar dit alles zal onvruchtbaar zijn.

- De **strijd** die de letter zayin (wapen; strijdhamer) voorspelt, heeft hier mee te maken.

Het is een strijd tegen deze eenzijdigheid.

Het Woord zegt dat de mens niet eenzijdig is: hij leeft in meerdere werelden.

De mens heeft twee kanten. De twee scheppingsverhalen **in zes dagen** uit Genesis drukken dat - denk ik- ook uit.

In de mens, **in de zevende dag**, raken steeds opnieuw de ontwikkeling van beneden naar boven én de afdaling van boven naar beneden elkaar (**)

Door deze ontmoeting in onze ruimte toe te laten, wordt als het ware een nieuw lichaam gebouwd. En wat we zo laten bouwen schiet **wortel**, is vruchtbaar, dat wil zeggen raakt verbonden met het Ene, de Heilige. Dat kunnen we niet zelf, daar is – zoals gezegd - genade voor nodig,

Elk moment moeten we **er-zijn**. De ontmoeting beleven, niet slapen, maar **horen!**

Elk moment is dan een nieuwe dag, dat wil zeggen zijn er nieuwe ontmoetingen en mogelijkheden (**potenties**). Maar dan mogen we ons niet verliezen in en identificeren met datgene wat we ontmoeten. (***)

Want dan zijn we doof!

3. verduidelijkingen en toelichtingen

*

(Herinneren, dat doet me ook denken aan bijvoorbeeld het lied van de parel.

Waar de prins op het moment dat hij het verst verwijderd is van zijn vader, zijn ouders, in het land Egypte (dacht ik), daar waar alles hopeloos verloren lijkt, zich juist dan zijn herkomst herinnert; een genade die hem juist op dat hopeloze moment gegeven wordt. En hij kan terugkeren naar de vader, en de essentie van zijn geleefde leven als een parel, als eenheid meenemen terug naar de vader)

**

Op het moment dat de Mens boven in de wereld van Briah geschapen wordt, daar waar de Mens staat tegenover de Heilige als de Adam Kadmon (de volledige Mens als een levend Oerbeeld) komt ook het andere uiterste tot stand, die eerste sporen van de schepping beneden. Als een uiterst verre weerspiegeling van dat godgelijkend Oerbeeld, en dat in een concrete veelheid en in onmetelijke gedifferentieerdheid.

De Mens daalt naar beneden, en differentiëert zich kwalitatief in namen, in essenties. En omhoog komt tevens de concrete wereld via elementen, mineralen, planten, dieren.

Totdat daar ook de mens komt, aan het eind van de zesde dag.

En dan raken in die mens op de zevende dag beide bewegingen elkaar.

In de mens kunnen deze bewegingen zich verbinden tot een volle eenheid in verscheidenheid. Het menselijk lichaam is een weerspiegeling van het alles omvattende Eenheidslichaam van Adam Kadmon. En alles wat we in ons leven **dankzij ons handelend lichaam** ontmoeten, is een zwakke manifestatie van de oneindig vele aspecten van het lichaam van Adam Kadmon. (*Hier lijken de correspondenties waarin in vers 82 (lichaamsdelen) over wordt gesproken, naar te verwijzen*)

Japans verhaal

Twee monniken staan bij een rivier die moeilijk over te steken is. Er komt een vrouw die er overheen moet. Zij kan dat niet. Een van de monniken neemt haar op de schouders en draagt haar over de rivier. Aan de andere kant wordt de vrouw afgezet en de monniken wandelen verder. De andere monnik zegt dan na een tijdje.

Het was zeker wel leuk om die vrouw te dragen.

Het antwoord is: Ik heb haar gedragen, jij draagt haar nog steeds.

Daar gaat het om of je het gebeurde meedraagt of niet. Wat je gehad hebt is voorbij, moet je schrappen, je er niet mee identificeren, waardoor het nieuwe ontmoet kan worden en 'verlost'.)